Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД
У БЕОГРАДУ
Кж1 60/25
8.5.2025. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Раше Јанковића, председника већа, Милимира Лукића и Маје Илић, чланова већа, уз учешће вишег саветника Јелене Савић, са записничарем Љиљаном Благојевић, у кривичном предмету против **окривљеног АА**, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297 став 4 у вези са чланом 289 став 3 у вези става 1 КЗ, одлучујући о жалбама јавног тужиоца ОЈТ-а у Ваљеву, заједничкој жалби окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Слободана Антонића, браниоца окривљеног АА, адвоката Бране Стојчића и браниоца окривљеног АА, адвоката Слободана Антонића, изјављеним против пресуде Основног суда у Ваљеву К.бр. 473/23 од 13.9.2024. године, након одржаног претреса у присуству јавног тужиоца АЈТ у Београду Татјане Секулић, окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Бране Стојчића, а у одсуству уредно обавештеног браниоца окривљеног, адвоката Слободана Антонића, након већања и гласања, **дана 08.05.2025.године**, једногласно је донео

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалба јавног тужиоца ОЈТ-а у Ваљеву, заједничка жалба окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Слободана Антонића, жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Бране Стојчића и жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Слободана Антонића, па се пресуда Основног суда у Ваљеву К.бр. 473/23 од 13.9.2024.године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Ваљеву К.бр. 473/23 од 13.9.2024.године, окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297 став 4 у вези члана 289 став 3 у вези става 1 КЗ, те је осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године која ће се извршити тако што ће је

окривљени издржавати у просторијама у којима станује у ..., у ул. ..., са применом електронског надзора, а које просторије окривљени не сме напуштати, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција. Надаље је одређено да, уколико окривљени једном у трајању од преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржава у Заводу за извршење казне затвора. Према окривљеном је изречена и мера безбедности забране управљања моторним возилом, којом се окривљеном забрањује да управља моторним возилом "Б" категорије у трајању од 1 (једне) године, а која забрана почиње да тече од дана правноснажности пресуде, с тим да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања мере. Окривљени се обавезује да на име трошкова кривичног поступка и то на име обављених медицинских и саобраћајно-техничких вештачења у истрази исплати износ од 229.855,41 динар, у року од 3 (три) месеца од дана правноснажности пресуде и под претњом принудног извршења, као и да на име трошкова кривичног поступка и то на име трошкова вештачења од стране вештака саобраћајне струке Радисава Милетића од 123.5.2023.године и приступа на главни претрес од 29.7.2024.године плати износ од 20.819,75 динара, у корист буџетских средстава Основног суда у Ваљеву у року од 3 (три) месеца од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Окривљени је обавезан и да на име трошкова кривичног поступка и то на име трошкова вештачења од стране вештака саобраћајне струке др Вука Богдановића од 02.4.2024.године и приступа на главне претресе од 29.7.2024.године и 28.8.2024.године, плати износ од 108.711,60 динара, такође у року од 3 (три) месеца од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка, а везано за заступање оштећених од стране њиховог пуномоћника адвоката Рајка Вукићевића из Ваљева и адвоката Милана Мазића, по заменичком пуномоћју, оштећенима ББ, ВВ, обоје из ... и оштећеном ГГ из ..., плати износ од 466.500,00 динара у року од 3 (три) месеца од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Окривљени је обавезан да на име паушала у корист буџетских средстава суда плати износ од 30.000,00 динара на жиро рачун број 840-29613845-20 у корист буџетских средстава Основног суда у Ваљеву у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде и под претњом принудног извршења. Оштећени ББ, ВВ, обоје из ... и оштећени ГГ из ... су ради остваривања постављених имовинскоправних захтева упућени на грађанску парницу.

Против наведене пресуде, жалбе су изјавили:

- јавни тужилац ОЈТ-а у Ваљеву због одлуке о кривичној санкцији, с предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи побијану пресуду и окривљеном изрекне ефективну казну затвора;
- окривљени АА и бранилац окривљеног, адвокат Слободан Антонић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, с предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи побијану пресуду и окривљеног ослободи од оптужбе;
- бранилац окривљеног АА, адвокат Брана Стојчић, из свих законских разлога, с предлогом да Апелациони суд у Београду отвори претрес, преиначи побијану пресуду и окривљеног ослободи од оптужбе, те је тражио да буде обавештен о седници већа другостепеног суда; и
- бранилац окривљеног АА, адвокат Слободан Антонић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, с предлогом да Апелациони суд у Београду

отвори претрес и донесе ослобађајућу пресуду.

У одговору на жалбу, бранилац окривљеног АА, адвокат Брана Стојчић је предложио да се жалба јавног тужиоца ОЈТ-а у Ваљеву одбије као неоснована.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је у свом поднеску Ктж.бр. 69/25 од 22.01.2025.године, предложио да се жалба ОЈТ-а у Ваљеву усвоји, преиначи побијана пресуда у делу одлуке о казни, а да се жалбе окривљеног и његових бранилаца одбију као неосноване.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа дана 24.03.2025. године, у присуству окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Бране Стојчића, а у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног, адвоката Слободана Антонића, за кога се окривљени АА изјаснио да је сагласан да се седница већа одржи у његовом одсуству, па је након разматрања списа предмета, а по оцени жалбених навода браниоца окривљеног АА, адвоката Слободана Антонића, одлучио да је у смислу одредбе члана 449 став 1 ЗКП неопходно да се отвори претрес, налазећи да је побијана пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка, а да је у овом кривичном предмету пресуда већ једном била укидана.

Наиме, из списа предмета произлази да након доношења решења Апелационог суда у Београду Кж1 1082/23 од 04.12.2023. године, у поновљеном поступку, првостепени суд није обавештавао браниоца окривљеног, адвоката Слободана Антонића, о првостепеном поступку, нити о било којој радњи, односно о одржаним претресима, иако у списима предмета постоји његово пуномоћје којим га је окривљени ангажовао за изабраног браниоца, чиме је фактички повређено право на одбрану окривљеног, због чега је Апелациони суд у Београду, отклонио наведену повреду тако што је наведеног браниоца позвао на претрес пред другостепеним судом, пружајући му на тај начин могућност да предложи извођење доказа на које је указао у изјављеној жалби, који бранилац, иако је уредно обавештен, на претрес пред другостепени суд није приступио, нити је свој изостанак оправдао.

Претрес пред другостепеним судом је одржан дана 08.05.2025. године, у присуству заменика јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду Татјане Секулић, окривљеног АА и адвоката Бране Стојчића, а у одсуству уредно обавештеног браниоца окривљеног, адвоката Слободана Антонића, па је након извођења доказа на овом претресу и на основу доказа изведених на главном претресу пред првостепеним судом, а након оцене навода жалби и предлога јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, одлучено као у изреци пресуде.

На претресу пред Апелационим судом у Београду као другостепеним, саслушан је окривљени АА, који је у свему остао при одбрани датој у првостепеном поступку, те је суд извршио увид у све писане доказе, као и налазе и мишљења вештака, која се налазе у списима предмета Основног суда у Ваљеву К.бр. 473/23, након чега је Апелациони суд у Београду, на основу оцене сваког доказа појединачно и у вези са осталим доказима, у смислу одредбе члана 419 став 2 ЗКП, нашао да су жалбе неосноване.

Жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Бране Стојчића се указује да је чињенично стање погрешно и непотпуно утврђено из разлога што првостепени суд није прихватио примедбе и није поступио по упутствима из решења Апелационог суда у Београду Кж1 1082/23 од 04.12.2023.године, а ово посебно, ако се има у виду да су током поступка извршена три саобраћајно-техничка вештачења, из којих налаза се може закључити да постоје врло битне разлике у комплетној временско-просторној анализи саме незгоде, те је неосновано суд одбио предлог одбране да је у овом поступку било неопходно извршити ново саобраћајно-техничко вештачење ради уподобљавања различитих налаза вештака, при чему се разлике у налазима судских вештака односе на брзину кретања путничког возила, брзину кретања пешакиње, место контакта и дужину зауставног пута возила, а што све указује да је чињенично стање у наведеном предмету непотпуно и нетачно утврђено. У том смислу, по ставу одбране, пешак је у конкретном случају имао техничку могућност да уочи наилазак путничког возила, да прати његово кретање, међутим, исти није поступио на напред описани начин, што је био пропуст у вези са настанком саобраћајне незгоде. Окривљени се том приликом кретао дозвољеном брзином, користећи своју десну саобраћајну траку, а на изненадну опасност изазвану ступањем пешака на коловоз који је био заклоњен иза комбија и осталих возила, реаговао је правовремено и исправно, измицањем возила улево, што је био једини маневар којим је у датој саобраћајној ситуацији постојала техничка могућност да судар са пешаком буде избегнут. У том смислу, у конкретном случају, не постоје правила по којима возачи морају да реагују у случају уочавања изненадно настале опасне ситуације, која је настала пропустом другог учесника у саобраћају, те како је начин реаговања возача на изненадно насталу опасну ситуацију индивидуална рефлексна радња, то се од возача не може очекивати да реагује на тачно одређен начин. Наведено потврђује и вештак Вук Богдановић, који у свом налазу дефинише да ниједан саобраћајни пропис не одређује начин реаговања возача за ситуације као у конкретном случају, те по ставу одбране пропуст због којег је дошло до предметне саобраћајне незгоде се налази искључиво на страни пешака, јер се није претходно уверила да ли може безбедно да пређе преко коловоза, па је погрешно првостепени суд закључио да је понашање окривљеног у конкретном случају узрочно-последично везан за наступање саобраћајне незгоде.

Заједничком жалбом окривљеног АА и његовог браниоца адвоката Слободана Антонића се указује на битне повреде одредаба кривичног поступка које су резултирале погрешним и непотпуно утврђеним чињеничним стањем, у ком смислу суд не наводи јасне разлоге због чега у целини прихвата налазе и мишљења Радисава Милетића и др Вука Богдановића, без навођења иједног разлога због чега те налазе и мишљења прихвата, а потом у образложењу констатује да све друге доказе почев од одбране окривљеног, па до налаза и мишљења вештака Владимира Ђинића не прихвата, јер су у супротности са оним доказима које прихвата, а посебно ако се има у виду и чињеница да су налази и мишљења вештака Радисава Милетића и Вука Богдановића различити у погледу места контакта и у погледу брзине кретања пешака и возила којим је управљао окривљени. Надаље, по ставу одбране, у конкретном случају, на страни окривљеног као возача није постојао пропуст који је у узрочно-последичној вези са насталом последицом.

Међутим, насупрот изнетим жалбеним наводима бранилаца окривљеног, правилно је првостепени суд за свој закључак да је окривљени у време, на месту и на начин ближе описан у изреци пресуде извршио предметно кривично дело дао довољно

јасне, уверљиве и, за овај суд, у свему прихватљиве разлоге.

Наиме, правилно је првостепени суд, испитујући узрок настанка саобраћајне незгоде, у потпуности прихватио налазе и мишљења вештака саобраћајне струке Радисава Милетића и Вука Богдановића, који су своје налазе и мишљења ускладили на главном претресу од 29.07.2024. године у свим најзначајнијим деловима која се односе на брзину кретања возила којим је управљао окривљени, брзину кретања пешакиње и у погледу трагова који су констатовани приликом извршеног увиђаја саобраћајне незгоде, а посебно места контакта, те правилно и потпуно утврдио чињенично стање ближе описано у изреци побијане пресуде. У том смислу, по питању брзине кретања путничког возила окривљеног, вештаци су мишљења да се окривљени кретао брзином од 78,5 km/h (вештак др Вук Богдановић), односно 81,8 km/h (вештак Радисав Милетић) у односу на мишљење стручног саветника Владимира Ђинића да је брзина кретања возила била 76 km/h, те по питању брзине кретања путничког возила окривљеног разлика у брзинама кретања возила није, по мишљењу суда, пресудна за настанак саобраћајне незгоде, будући да се на путу где се догодила саобраћајна незгода брзина ограничена општим ограничењем на 80 km/h, што значи да се брзина кретања возила оквирно кретала у границама дозвољене брзине, при чему је суд прихватио мишљење вештака др Вука Богдановића да је брзина кретања возила 78,5 km/h. При томе, правилно првостепени суд није прихватио део одбране окривљеног који се односио на негирање његове одговорности за наступање предметне саобраћајне незгоде, брзине кретања његовог возила, пре свега места контакта и брзине кретања пешакиње, те, у том смислу, није прихватио ни одбрану окривљеног да је место контакта било на корак до 1 м на удаљености од пуне беле линије у десној саобраћајној траци, будући да је у овом делу одбрана окривљеног супротна налазима и мишљењима вештака саобраћајне струке др Вука Богдановића и Радисава Милетића, који су у том делу потпуно усаглашени, јер је разлика у њиховим налазима и мишљењима практично 10 цм (односно 2,4 од леве ивице коловоза по мишљењу Радисава Милетића, односно 2,5 м од леве ивице коловоза по мишљењу др Вука Богдановића), што значи да је место контакта на левој саобраћајној траци гледано у смеру кретања возила окривљеног на око 1,1 м од уздужне линије (Радисав Милетић), односно 1 м од уздужне линије (др Вук Богдановић). Ова разлика је значајна у односу на одбрану окривљеног да је то било у десној саобраћајној траци, односно на мишљење његовог стручног саветника Владимира Ђинића да је то било на средини коловоза.

Такође, налази и мишљења вештака су усаглашени и у погледу брзине кретања пешакиње, а насупрот наводима жалбе бранилаца окривљеног и значајно супротни и различити у односу на мишљење стручног саветника одбране, па је тако вештак Милетић мишљења да је брзина оштећене била 5,5 km/h, вештака Богдановића да је брзина 4,1 km/h, насупрот Владимиру Ђинићу који је тврдио да је брзина оштећене чак 7,9 km/h. У том смислу, правилно првостепени суд није прихватио одбрану окривљеног да је пешакиња створила изненадну опасност на коловозу у тренутку када је започела прелазак преко коловоза, када ју је окривљени приметио значајно раније на 30 м, како је окривљени навео у својој одбрани, када се оштећена налазила на 1 м од леве ивице коловоза у правцу његовог кретања и када је окривљени употребио звучну сирену како би упозорио на његово присуство на коловозу. С тим у вези, правилно је првостепени суд прихватио налаз и мишљење вештака Милетића у коме је навео да је одлуку о промени саобраћајне траке, односно преласка са десне на леву саобраћајну траку окривљени могао донети на 45,7 м пре места судара (а не на 10 м од оштећене, како је

то окривљени у својој одбрани навео), те одлука о преласку са десне на леву саобраћајну траку несумњиво је донета када се возило окривљеног "Fiat Multipla" налазило на знатно већој удаљености од оштећене него што је окривљени у својој одбрани навео. Код чињенице да се пешакиња налази на 1 м од разделне линије на левој саобраћајној траци и да је стајала, окривљени није имао потребу да измицањем возила у лево, као што је то учинио, и то није био једини маневар за који је у датој саобраћајној ситуацији постојала техничка могућност како би судар са пешакињом био избегнут, већ, напротив, једини маневар да дође до могућности судара са пешакињом, јер да је наставио да се креће својом саобраћајном траком не би ни дошло до саобраћајне незгоде.

Поред тога, ако се има у виду закључак и мишљење вештака саобраћајне струке др Вука Богдановића, који је суд прихватио, да се у моменту када је пешакиња ступила на коловоз, аутомобил "Fiat Multipla" налазио на удаљености од 61 м од места контакта, те да у случају да је започео кочење у моменту када је пешакиња ступила на коловоз возач аутомобила "Fiat Multipla" би своје возило зауставио на 2,6 м испред места налета на пешакињу, потпуно је јасно да би се избегла незгода, као и да би у случају да возач аутомобила "Fiat Multipla" није предузео измицање у лево, односно да је уместо измицања наставио кретање десном коловозном траком у смеру ка Шапцу. У том смислу, правилан је закључак првостепеног суда који је само делимично прихватио одбрану окривљеног у погледу неспорних чињеница, односно у делу у коме се изјашњавао о месту критичног догађаја, времену када се десио, условима за вожњу, односно временским приликама и правцу кретања његовог возила, као и у делу где је навео да је његово возило било под теретом, као и да се иза његовог возила критичног дана кретало још једно НН возило беле боје, непознате марке, као и то како је дошло до тренутка самог налета, односно контакта његовог возила и покојне оштећене.

С тим у вези, неосновани су жалбени наводи бранилаца окривљених који указује да суд није поступио по налозима из укидног решења Апелационог суда у Београду, будући да је након укидања првостепене пресуде на претресу пред првостепеним судом дошло до усаглашавања налаза између вештака др Вука Богдановића и Радисава Милетића, при чему се Вук Богдановић на записнику од 29.07.2024. године детаљно изјашњавао на примедбе на његов налаз и мишљење које је изнела одбрана, наводећи да је оспорено место контакта за које је вештак навео да је у потпуности у складу са распоредом материјалних трагова који су дати у записнику о увиђају, да примедбе које су дате везано за кинематику кретања пешака након контакта, не стоје, из разлога што је у моменту контакта пешак био у раскораку и што је у складу са тим након контакта се појавио моменат силе који је свакако утицао на путању кретања пешака и његову зауставну позицију, а да је, према томе, контакт остварен на месту како је дефинисано у налазу у оквиру леве коловозне траке гледано у смеру ка Шапцу, а што се тиче места контакта, вештак је навео да је оно потврђено и симулацијом, а кретање пешака након контакта је приказано у самом налазу и мишљењу, при чему је правилно довео у везу утврђену брзину кретања пешака на основу егзактних података, а који су резултат анализе видео записа из кога је видљив моменат ступања пешакиње на коловоз иза стуба бензинске пумпе, да се ради о тренутку сигурног ступања на коловоз пешакиње, јер се то види на видео запису, при чему је вештак узео најповољнију варијанту по окривљеног, јер би боравак пешакиње на коловозу дуже трајао, а самим тим би растојање на ком се тада налазио аутомобил "Fiat Multipla" било дуже, при чему брзина пешакиње није пресудна за извођење закључка који се односи на могућност избегавања

незгоде, из разлога што је она стајала у месту контакта, па је у налазу и дата средња вредност брзине њеног кретања, с обзиром на дужину њеног пута и време њеног боравка на коловозу.

Што се тиче навода одбране који су истицани и током првостепеног поступка, а који су поновљени и у изјављеним жалбама, везано за место контакта и распоред материјалних трагова који су утврђени приликом увиђаја, правилно је првостепени суд утврдио да је први регистровани траг гледано од Ваљева ка Шапцу, траг који је у увиђајној документацији наведен као траг комада пластике сиве боје, а који се налази у левој саобраћајној траци гледано од Ваљева ка Шапцу, те је апсолутно неспорно да је овај траг последица предметне незгоде и он се види на фотографијама из увиђајне документације, а поред овог трага на левој коловозној траци гледано у смеру Шапца се налази траг бр. 6, односно десна ципела пешакиње у ситуацији ако би контакт био остварен у зони средине коловозом да позиција трагова, а посебно трага 8, не би одговарала тако утврђеном месту, што у вези са трагом бр. 7, и то трагом крви, управо указује да је потврђена дефинисана ударна позиција и место судара у налазу и положају овог материјалног трага, односно у потпуности је потврђена дефинисана ударна позиција и место судара (што се види на слици 8) да након контакта при утврђеној брзини аутомобила и при утврђеном месту контакта тело пешакиње на коловоз спада са возила управо у зони тог трага и након клизања по коловозу зауставља се у затеченој позицији.

Притом, по налажењу овог суда, правилно је првостепени суд ценећи исказ стручног саветника Владимира Ђинића, исти делимично прихватио у делу у коме је стручни саветник изнео основне податке о саобраћајној незгоди, учесницима у незгоди и подацима о времену, путу, повредама пешака, оштећењима на коловозу, будући да је у овом делу исказ стручног саветника сагласан са другим доказима које је суд прихватио и на којима је засновао чињенично стање, пре свега са записником о извршеном увиђају саобраћајне незгоде од 15.10.2021. године, скицом лица места саобраћајне незгоде, налазом и мишљењем вештака машинске струке Мирослава Којића од 18.11.2021. године, налазом и мишљењем вештака специјалисте судске медицине др Љубише Божића, док други део исказа стручног саветника, који се односи на то да на страни окривљеног нема индиција да је као возач возила Fiat било којим својим поступком допринео настанку ове незгоде на месту контакта, затим исказ везан за брзину кретања пешакиње и возила окривљеног, правилно првостепени суд није прихватио, будући да је у овом делу исказ стручног саветника супротан налазима и мишљењима вештака саобраћајне струке Радисава Милетића и Вука Богдановића, који су своје налазе и мишљења усагласили на главном претресу пред судом од 29.07.2024. године, а чије налазе и мишљења је суд као објективне, уверљиве, јасне и детаљне, у целини прихватио, и на њима засновао чињенично стање.

Имајући у виду све напред наведено, правилно је првостепени суд на основу свих изведених доказа које је ценио појединачно и у међусобној вези једног са другим, утврдио да се у конкретном случају ради о непрописној вожњи окривљеног АА који је пропустио да се критичном приликом својим возилом Fiat Multipla креће десном страном коловоза у смеру кретања, те да је својим возилом прешао преко уздужне неиспрекидане разделне линије на леву саобраћајну траку, коју саобраћајну траку је у том тренутку прелазила пешак оштећена, сада покојна ДД из ..., те да је у таквој ситуацији окривљени својим возилом покушао да предузме обилажење пешака са леве

стране иза леђа пешакиње, која је у том тренутку стајала, па је прешао преко уздужне неиспрекидане разделне линије на леву саобраћајну траку и нашао се на траци преко које је пешакиња прелазила, на који начин је створио опасну ситуацију на коловозу и начинио пропуст узрочно везан за настанак ове незгоде. Услед тог пропуста у вожњи окривљеног дошло је до контакта предњег десног дела путничког моторног возила Fiat Multipla и десне бочне стране тела оштећене, сада покојне пешакиње, која је том приликом задобила тешке телесне повреде ближе наведене у изреци пресуде, што је за последицу имало наступање смрти код оштећене.

С тим у вези, неосновано се изјављеним жалбама бранилаца окривљеног указује да суд није навео које одредбе Закона о безбедности саобраћаја на путевима је окривљени критичном приликом прекршио, будући да је правилно првостепени суд нашао да је поступањем на наведени начин окривљени прекршио одредбу члана 35 став 1 ЗООБС-а, односно пропустио да се возилом креће десном страном коловоза у смеру кретања, с обзиром да је својим возилом прешао преко уздужне неиспрекидане разделне линије на леву саобраћајну траку коју је у том тренутку прелазила пешак оштећена покојна ДД са леве на десну страну, гледано из смера кретања окривљеног, услед ког пропуста је дошло до контакта између возила окривљеног и пешакиње, којом приликом је иста задобила телесне повреде које су за последицу имале наступање смрти, при чему је окривљени био свестан да услед наведеног пропуста у својој вожњи може да угрози јавни саобраћај и доведе у опасност живот људи, те да може наступити смрт другог лица, али је олако држао да то тога неће доћи или да ће то моћи спречити.

Надаље, поступајући по примедбама из укидног решења Апелационог суда у Београду Кж1 1082/23 од 04.12.2023. године, правилно је првостепени суд одредио ново саобраћајно-техничко вештачење које је поверио проф др Вуку Богдановићу са којим предлогом је одбрана била сагласна, а из ког налаза и мишљења произлази да се на основу расположивих података утврђује да се у моменту када је пешакиња ступила на коловоз аутомобил окривљеног налазио на удаљености од 61 метар од места контакта, те да у случају да је започео кочење у моменту када је пешакиња ступила на коловоз возач би своје возило зауставио 2,6 метара испред места налета на пешакињу и избегао незгоду, а истовремено би саобраћајна незгода била избегнута и у случају да возач аутомобила није предузимао измицање улево, односно да је уместо измицања наставио кретање десно коловозном траком у смеру ка Шапцу. Имајући у виду да се наведени вештак на претресу одређеном за дан 28.08.2024. године изјашњавао о свим примедбама стручног саветника Владимира Ђинића, те је у свему остао при свом налазу и мишљењу од 02.04.2024. године и појашњењима које је дао 29.07.2024. године одговарајући на питања одбране, то је правилно првостепени суд одбио предлог браниоца за новим вештачењем, сматрајући да је чињенично стање у довољној мери разјашњено, те су супротни жалбени наводи браниоца који указује да је суд у недовољној мери разјаснио одлучне чињенице у овој кривично-правној ствари оцењени као неосновани.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно је првостепени суд применио кривични закон када је окривљеног огласио кривим због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297 став 4 у вези са чланом 289 став 3 у вези става 1 КЗ због чега су супротни жалбени наводи браниоца окривљеног, којима се указује на повреду кривичног закона, односно да није доказано да постоји узрочна веза између радње и последице, оцењени као неосновани и без

утицаја на другачији закључак суда у овој кривично-правној ствари.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, која је изречена окривљеном, а поводом изјављене жалбе јавног тужиоца и по службеној дужности, а поводом жалби бранилаца, у смислу одредбе члана 451 став 2 тачка 1 ЗКП, првостепени суд је у смислу одредбе члана 54 КЗ ценио све околности које су од утицаја да казна буде већа или мања, па је као олакшавајућу околност на страни окривљеног ценио ранију неосуђиваност, здравствено стање окривљеног, чињеницу да је окривљени психички тешко поднео целокупну ситуацију у вези предметне саобраћајне незгоде, његову породичност, коректно држање пред судом, искрено кајање за извршено кривично дело, док отежавајуће околности на његовој страни није нашао, па је имајући у виду тежину кривичног дела, степен друштвене опасности и степен кривице окривљеног, правилно првостепени суд окривљеног за предметно кривично дело осудио на казну затвора у трајању од 1 (једне) године коју ће издржавати у просторијама у којима станује, у ... у улици..., са применом електронског надзора, на начин ближе описан у изреци пресуде, правилно налазећи да ће се оваквом кривичном санкцијом у потпуности остварити сврха изрицања кривичних санкција, предвиђена одредбом члана 4 и 42 КЗ, као и општа сврха кажњавања, те специјална превенција према окривљеном да убудуће не врши кривична дела, тако и генерална превенција, у смислу сузбијања дела којима се повређују или угрожавају вредности заштићене кривичним законодавством.

Жалбом јавном тужиоца ОЈТ у Ваљеву се указује да је суд дао превелики значај олакшавајућим околностима на страни окривљеног, односно да се ради о околностима које су уобичајене околности, а које су у конкретном случају прецењене, те да се наведеном казном не могу постићи циљеви индивидуалне и генералне превенције.

Међутим, насупрот изнетим жалбеним наводима јавног тужиоца ОЈТ у Ваљеву, по оцени Апелационог суда у Београду, правилно је првостепени суд ценећи све олакшавајуће и отежавајуће околности на страни окривљеног, истима дао адекватан значај, те правилно нашао да ће се наведеном казном затвора у трајању од 1 године, а коју ће окривљени издржавати у просторијама у којима станује, у довољној мери остварити сврха кажњавања у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4 и 42 КЗ, при чему се у жалби тужиоца не наводе неке околности на страни окривљеног које нису цењене од стране првостепеног суда, а које би биле од утицаја на другачију одлуку о казни.

Правилно је првостепени суд према окривљеном изрекао меру безбедности забране управљања моторним возилом Б категорије у трајању од 1 године, имајући у виду да је изрицање наведене мере безбедности обавезно у случају оглашавања кривим учиниоца за дело из члана 297 став 4 КЗ.

Овај суд је имао у виду и остале жалбене наводе бранилаца окривљеног, у којима се износи сопствена анализа изведених доказа, другачија од оне која је дата у образложењу првостепене пресуде, али је нашао да се истима не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, због чега је жалбе одбио као неосноване.

Сходно напред изнетом, а на основу одредбе члана 457 ЗКП, Апелациони суд у Београду је донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар
Љиљана Благојевић,с.р.

Председник већа-судија
Раша Јанковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић